

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Mirusiujų pagerbimo diena 2004 m.

Nesistebėkite, kad ateis valanda, kai visi gultieji kapuose išgirs Jo balsą. Kurie darė gerą, prisikels gyventi, kurie darė bloga, prisikels stoti į teismą. (Jn 5, 28 – 29)

Ir vėl stovime mirties akivaizdoje, prisimindami palikusius šį pasaulį ir nukeliavusius amžiną bėn artimuosius, gimines, pažįstamus, draugus, kaimynus...

Žmogus labiausiai bijo mirties, nes jo vaizduotėje mirtis tai tamsa, tai mirštančiojo agonija, sunkus širdį kaustantis skausmas atsisveikinant su išeinančiais. Šis skausmą dar labiau paryškina ir primena dažniausiai šalta ir rudeninė Vėlinių diena, o piktas vėjas negailestingai draskantis medžių šakas ir užsilikusius medžių lapus, pikta ke-

dendamas plaukus primena priešmirtinę agoniją.

Tačiau tikėjimas mus moko, kad mirtis – ne visko pabaiga, ji tik slenkstis į nemirtingą gyvenimą. Tikintis žmogus ramiai sutinka mirtį. Kuo tvirtesnis tikėjimas amžinuoju gyvenimu, tuo mažiau yra bailsi mirtis. Mums, kunigams, dažnai tenka teikti sakramentus ligoniams, kurie ramiai žvelgia į savo išėjimą iš šio pasaulio. Šeimos nariai žvelgdami į ramų išeinančiojo nusiteikimą, kiek įmanydami stengiasi jam padėti maldomis, apsupa jį meile ir šiluma. Koks gražus, šis tylus ir didingas atsisveikinimas!

Vėlinių vakarą žvakučių liepsnelės kapinėse tarsi sujungia gyvuosius su mirusiais. Atminty iškyla išėjusių veidai, jų nuveikti darbai. Vieni paliko ryškų pėdsaką, kuris bėgant šimtmečiams neblėsta. Tai mūsų tautos ir tikėjimo švyturiai. Jos pagerbti ateina kartų kartos. Kitus prisimena artimieji ir tik keletas jų kartų, o kitų jau nebėra kam prisiminti. Jų kapeliai apleisti, niekas jų nelanko ir niekas Vėlinių

vakarą neuždega žvakutės.

Greičiausiai ir jūs neturite galimybės aplankyti visų artimųjų kapų, išblaškytų po Lietuvą arba dar toliau, todėl aplankę kapus, uždekite žvakutę ir ant apleisto kapo, pasimelskite. Galbūt, tą patį kas nors padarys ir ant jūsų artimo žmogaus kapelio.

Pabūkite tyloje ir ramybėje su išėjusiais, su tais, kurie laukia mūsų maldų. Prisimindami juos, jų nuveiktus darbus, mes dvasiškai praturtėjame, tampame geresniais, dėmesingesniais savo artimiesiems, ypač tiems, kurie šiandien guli ligos patale, yra bejėgiai kovoti su gyvenimo sunkumais. Nuoširdi malda už mirusius, prašant jiems Dievo palaimos ir gailestingumo už jų padarytas klaidas, kartu stiprina ir mūsų sielas, teikia vilties ir stiprybės nugalėti žemiškas pagundas, skatina aukotis artimui ir tuo pelnyti Dievo meilę ir malonę.

*Kristaus Prisikėlimo parapijos klebonas
dekanas V. Grigaravičius*

Parapijos žmonės

MŪSŲ VIKARAS – KUNIGAS SAULIUS PAVALKIS

Nuo liepos pirmosios dienos parapijoje vikaro pareigas pradėjo eiti kun. Saulius Pavalkis. Parapijiečiai spėjo pastebėti vikaro dvasingumą, pareižingumą, nuoširdumą, altruistiškumą. Paprašykime kun. S. Pavalkį atsakyti į keletą klausimų.

Pirmiausiai prisistatykite.

Gimiau Veliuonoje – miestelyje ant Nemuno kranto, darbininkų šeimoje. Pro mūsų trobos langą rytą vakarą tykiai tekėjo Nemunėlis. Kitame jo krante driekėsi didingas eglių miškas, o prieš jį dar buvo sala, į kurią valtimis plukdydavome ožkas. Šiame miestelyje ir augau iki mokyklos. Tuo metu Nemune klestėjo laivyba. Kiekvieną vasarą mes su tėvais savo laivuku plaukdavome per Kuršių marios pailsėti į Nidą. Prisiminimai iš to laikotarpio liko patys šviesiausi. Ir dabar nesuprantu, kodėl taip norėjosi greičiau užaugti ir kur nors ištrūkti.

Vėliau teko persikelti gyventi į Jonavą. Čia pradėjau lankyti vidurinę mokyklą. Penktąją kla-

sę jau lankiau Vilniuje, M. K. Čiurlionio vidurinėje meno mokykloje, kur šalia įprastų mokslų dar teko gadinti dažus ir drobę, minkyti molį ir skaptuoti medį bei akmenį. Po to dirbau statybose Armėnijoje po ten įvykusio žemės drebėjimo.

1992 metais įstojau į Kauno kunigų seminariją. Kad būsiu kunigu, pareiškiau jau būdamas šešerių. Ir nuo to laiko ši svajonė visą laiką buvo gyva. Lemiamą įtaką tam turėjo šviesios atminties A. A. mano prosenelė, su kuria vaikystėje praleidau daug laiko.

2001 metais grįžau į seminariją tęsti to, ką buvau pradėjęs 1992-aisiais. 2003 metų gruodžio 24 dieną buvau iššventintas diakonu ir paskirtas į šv. Juozapo parapiją Kėdainiuose, o šimtmet birželio 25 dieną mane iššventino kunigo tarnystei ir paskyrė vikaru į Kristaus Prisikėlimo parapiją.

Kiekvienas žmogus gyvena tam tikromis sąlygomis, gyvenimas jį veda per įvairias situacijas. Pagal tai gauname specialią misiją žemėje. Jums skirta kunigystės misija. Teko girdėti frazę: „Kunigas – antrasis Kristus“. Ar lengva nugalėti žmogiškąsias silpnības, vykdant šią misiją?

Siųsdamas savo mokinius mūsų Viešpats sakė: „Kas jus priima, tas mane priima.. Tačiau dar pridūrė: „Iš to visi pažins, kad esate mano mokiniai, jeigu mylėsite vieni kitus“. O Meilė, kaip žinia, tai ne tik jausmai bei žodžiai ir juo labiau ne kokie nors išoriniai atributai, bet visų pirma – darbai. Todėl mokiniai, per kuriuos Viešpats pasiekia kitų žmonių širdis, yra VISI krikščionys, kuriems, trumpai tariant, yra „palaimingiau duoti negu imti“. Mokiniai, kurių asmenyje veikia pats Kristus, yra VISI, kurie stengiasi eiti Jo pramintu ir nurodytu Keliu. VISI jie tam tikra prasme yra „Alter Kristus“ (Antrasis Kristus), nepaisant jų pareigybių, luomo ar socialinės padėties, net ir tuo atveju, kada dėl žmogiškų trūkumų jų misija ir nėra iki galo tobula.

Kodėl tad ši skambi frazė, kiek ir man teko girdėti, yra pritaikoma TIK kunigams? Atvirai sakant, iki galo nesuprantu. Juk iš tikrųjų Evangelijai pasišventęs pasaulietis gali būti kur kas tikresnis „Alter Kristus“ už apsilėdusį ir regresavusį kunigą. Tačiau Bažnyčia moko, jog kunigas, kuomet jis konsekruoja, krikštija, atleidžia nuodėmes, visada veikia in persona Christi (Kristaus vardu, Jo asmenyje). Todėl, vykdydamas Kristaus pasiuntinybę ir būdamas Kristaus kunigystės dalininku, jis turi didesnę teisę vadintis „Alter Kristus“. Tai yra dogma. Tačiau šalia to pabrėžiama, jog yra vengtinas klerikalinis išsiauštėjimas, nes vyresniesiems Kristus liepia būti visų tarnais (Mt 23, 11). Toks, trumpai tariant, yra Bažnyčios Magisteriumas (mokymas) šiuo klausimu. Bažnyčia niekad nemokė, kad groivų gulintis girtas ir apsvėmęs arba kokias nors aferas „prasukinėjantis“ kunigas yra antrasis Kristus.

Tokia frazė gimė senais gerais laikais, kada tikinčiai liaudžiai pakako adoracijos (išstatymo). Kada būdavo išstatomas Švenčiausias Sakramentas, minios žmonių suklaupdavo ir valandų valandas laimingi adorodavo. Kada pasirodydavo kunigas, žmonės vieni per kitus siekdavo pabučiuoti jam ranką. Tačiau šiais laikais to aiškiai nepakanka. Klaidinga yra apsiriboti tik pa(si)rodymu, reikia kai ko gerokai daugiau.

Vis dėlto ir šiandien tenka susidurti su visokiais fantazuotojais, kuriuos tokios frazės, atrodo, veikia panašiai kaip narkotikai. Jie įsivaizduoja esą tarsi kažkokie ateiviai, lyg būtų ne žmonės, ar bent jau dedasi priklausą kažkokiai aukštesnei kastai. Jie su pasimėgavimu aiškina priklausą „dvasingumo elitui“, nes šventimų metu juose įvykęs „ontologinis perkeitimas“ (t. y. jų esminis pasikeitimas) arba netgi kaip ir konsekracijos metu – „transsubstanciacija“ (esmėkaita). Ir jeigu nori sužinoti, kas ir koks yra religinis narkomanas, pabandyk suabejoti šia butaforine jų terminologija, tada pa-

matysi, kokios yra tokių „Alter Christus“.

Bažnyčia moko, jog šventimų metu šventinamasis gauna sakramentinę ir habitualinę antrinę malonę. Sakramentinė malonė yra pagalba kunigystės pareigoms atlikti, o habitualinė antrinė yra pašvenčiamosios malonės padidinimas. Tačiau visa tai teikiama tarnystės, paremtos nuolankumu ir atsidavimu, dvasiai sustiprinti, o ne kunigiškumo stabui nusilpdyti.

Viešpats Savo Malone visuomet palaiko pirmuosius teisinga linkme žengti pradėjusiojo žingsnius. Vėliau reikia žengti jau pačiam. Taip yra ir su kunigyste. Kiek žinau iš kitų, ilgiau šiuo keliu ėjusių kunigų, iš pradžių dažniausiai būna nuostabos, neįprastumo ir kažkokios „keistos“ pagalbos ir palaikymo jausmas, vėliau ateina apsipratimo ir išbandymo laikas. Šiuo keliu einu dar tik trečias mėnuo, ir man jūra, rodos, iki kelių. Nors ir nemanau, jog esu „iš esmės perkeistas“, tačiau turiu paliudyti, kad jaučiu tą žodžiais nenusakomą ir neįprastą pakylėjimą ir palaikymą, kuris padeda kažkaip lengviau nugalėti senas ydas ir atsakingiau žvelgti į save.

Vis dėlto klaidų ir netobulumų, be abejo, išvengti nepavyksta. Turbūt esu gana sunkiai dresuojamas. Labiau panašus į tuos pamestinukus tigrūkus, kuriuos kantriųjų budistų vienuoliai bando vedžiotis už pavadelio, negu į grynaveislį šunelį, kuris gerai žino komandą „šalia!“. Ir nesu toks ramus arba, kaip dabar įprasta sakyti, „atsipūtęs“, nes Viešpats sako: „Kam daugiau duota, iš to bus daugiau ir pareikalauta“. Turbūt ateis laikas, kada bus ir daug didesnis pavojus, kaip kalbėjo mūsų Viešpats, tapti pabalintu antkapiu, kuris iš paviršiaus gražiai atrodo, o viduje yra pilnas numirėlių kaulų ir visokių nešvarumų, tegu ir padabintu tuo nemirtingu „Alter Christus“.

Kunigas, kaip ir Kristus, yra visų jį supančių žmonių mokytojas. Šiais laikais daugumai nereikia dieviškų erdvių. Daug paprasčiau: „Kaip aš suprantu, taip ir gyvenu, kaip radom, taip ir paliksim“. Dabartinė karta rado sovietinį palikimą: Dievas – tai fanatizmas, pažangos stabdis. Vykdydamas mokytojo misiją, ar numatote, kaip galėtumėte perduoti Kristaus dieviškąją šviesą, kuri negalėtų tamsą, slypinčią žmonių širdyse?

Čia vėlgi su tuo „mokytoju“ yra pavojus tarnybinę, arba vadinamąją hierarchinę, kunigystę pernelyg sureikšminti bendrosios, arba visuotinės, kunigystės, kuriai priklauso visi pakrikštytieji, atžvilgiu. Visų pirma reikia pripažinti, jog visi esame vieni kitų atžvilgiu ir mokytojai, ir mokiniai. Kartais netgi klausykoje pasijunti lyg pirmokėlis, kada žmogus, atėjęs ne tik susitaikyti su Viešpačiu, bet ir išgirsti patarimo, tau pasako daug daugiau negu tu jam gali pasakyti. Be to, nereikėtų su „Mokytoju“ „užsižaisti“, kaip karštais „užsižadžiama“ su „Alter Christus“. Kristus sako: „Nesivadinkite Rabbai, nes jūs turite vienintelį Mokytoją – mane“. Kitaip sakant, mokykite, bet mokykite kitaip negu šitie pasipūtę „išminties šaltiniai“ - „ufonautai“ Rabinai.

Į Jūsų klausimą „Kaip perduoti Kristaus šviesą šiandien?“ turbūt geriausiai galėčiau atsakyti kunigo Artūro Kazlausko, dėščiūso mums seminarijoje homiletiką (t. y. homilijos sakymo mokslą) ir parodžiusio neužmirštamą kitokio Mokytojo pavyzdį, paprastomis ir teisingomis mintimis: „Postmoderni visuomenė netoleruoja įsakymų.

Santykis įmanomas tik per bendravimą. Spinduliavimas iš šventenybės vyksta per kontaktą (neuztenka jo kaip tokio). Švč. Sakramento išstatymo negana, Eucharistija turi būti valgoma. Kunigas šiandien gali tik kvieisti, o ne uždrausti ar liepti. Reikalinga tolerancija, turi būti ryšys. Reikia būti artimu, savu, bičiuliu. Evangelija gali būti tik paliudijama pavyzdžiu ir skelbiama be autoriteto. Dievo žodis skelbiamas kaip esantis TARP, o ne iš aukštai. Todėl laikmetis kviečia permąstyti skelbimo formą...“

Manau, jog tuo trumpai drūtai viskas ir pasakyta. Galbūt tik, jei kalbame apie kunigo natūrą plačiau, tai nuo savęs dar pridėčiau štai ką. Kunigas negali būti nei „cukrinu avineliu“, viską be saiko saldinančiu, negali būti nei „žiurkėnu“, giliai pasislėpusiu savo urvelyje ir bausščiai rodančiu dantukus. Toks jis būtų visiškai priešingybė Kristui, kuris ne kartą sakė: „Vargas jums!“. Kunigas negali būti nei tuo „kurmiu su rožiniais akiniais“, liguistai dūsaujančiu dėl tos begėdės žiniasklaidos straipsnių ir televizijos laidų, dažnai iškreiptai „nušviečiančių“ kunigų gyvenimą. Geriau nusiimkime tuos rožinius akinius ir valykime savo kiemą, kol dar nevelu.

Na, o dėl tos daugumos, kuriai viskas nė motais, tai čia vietoj gaudžių ašarų reikėtų daugiau pasitikėjimo ir džiaugsmo dėl to, kad Bažnyčia, nors ir vėžlio žingsniu, tačiau tampa tuo, kuo ji ir turi būti iš tikro – Žemės druska. „Jūs – Žemės druska, – sako Viešpats, – jei druska išsidvoktų, kuo gi ją reikėtų pasūdyti? Ji niekam netinka ir belieka ją tokią išberti žmonėms sumindžioti“. Druskos – tik žiupsnelis, bet šis žiupsnelis turi duoti skonį ir saugoti nuo sugedimo.

Masinė christianizacija, kurios „švelnumą“ bene kraupiausiai patyrė mūsų tauta, jau praeitis. Lygiai kaip ir inkvizicijos laikai. Kaukių karnavalo ir mados momentas praktiškai taip pat jau eina į pabaigą. Nors mūsų visuomenėje kasmet mažėja tikinčiųjų ir Sakramentų šventimo procentas, turėtume džiaugtis – Bažnyčia nuo kiekybinio aspekto pereina prie kokybinio: prie mažų, bet tikrų bendruomenių, panašų į pirmųjų amžių krikščionių bendruomenes. Manau, jog šiandien kunigui pagrindinį dėmesį, daugiausiai jėgų ir reikėtų atiduoti kuriant ir visokeriopa palaikant savo parapijos gyvąjį branduolį.

Skaudžiausiai žmogus išgyvena nelygybę, kuri prasideda nuo jo gimimo. Vienas ateina į pasaulį pagal paskutinį technikos žodį įrengtoje klinikoje, kitas - vos ne šiukšlyne, dažnai be namų, be tėvų, ir nuo užgimimo jo gyvenimas paprastai esti be ateities. Kokios reikia galios, geros valios, norint pasotinti alkstančius, nepratinant jų prie parazitavimo? Kaip tokių žmonių širdyse įžiebtį meilę Dievui, artimajam? Ar įmanoma jų širdyse įžiebtį viltį, kad jiems, kaip Lozoruiui, lengvesnis kelias į Dievo karalystę? Ar iš tiesų taip yra?

Na, jei taip iš tiesų nebūtų, tai turbūt Kalno pamokslas su visais palaiminimais būtų tuščias ir beprasmis. Nors galbūt ir banaliai skamba, bet tiesa yra tokia, kad „per daugel vargų mes įeiname į Dievo karalystę“. Žinoma, jeigu einame ne pavieniui, ne nusigrėždami nuo To, kuris yra mūsų Šviesa, Kelias, Tiesa ir Gyvenimas. Jei tik neprarandame šio gyvybinio Ryšio, viskas anksčiau ar vėliau „išeina į gera mylintiems Dievą“. Viešpats, kaip sakoma psalmėje, „yra arti tų, kurie sielojasi ir gelbsti nevilties apimtuosius“.

Gelbsti iš Dangaus, gelbsti iš Žemės per tuos, kurie negali dėmesio ir pastangų ištiesti ranką nelaimės ištiktiesiems.

Žinoma, pakelti žmogaus sielą, pažadinti jo savivarbą yra daug daugiau, negu sušelpiti kūną rūbu arba duona. Tačiau dažnai vietoj postringavimo apie aukštas materijas pirmiausiai reikia ištiesti ranką, kuri nebūtų tuščia. Dažnai mėgstama sakyti, jog bažnyčia ne socialinė institucija. Man visuomet darydavosi bloga girdint tokį cinizmą. Kaip institucija, mano galva, ji turėtų daugiau dėmesio, pastangų ir lėšų skirti socialinei sričiai. Ir čia daug svajoti nereikia. Lotynų Amerikoje tas praktiškai ir vyksta. Galbūt tai labiausiai ir lemia, kad ten Bažnyčia šiandien neišgyvena tokios savo autoriteto krizės kaip Europoje.

Tačiau kas visų pirma iš esmės yra Bažnyčia? Žinoma, ne socialinė institucija, bet kur kas daugiau – tai Meilės bendruomenė. Gaila tik, kad ši tiesa yra daugiau teorija negu praktika. Turbūt net musulmonų *umma* (bendruomenė) šia prasme galėtų daug labiau vadintis Meilės bendruomenė negu mes, krikščionys. Kaip žinia, pas juos, nepaisant kur kas sudėtingesnės ekonominės ir demografinės padėties, vaikų ir senelių namai yra visiškai retas reiškinys. Mūsų bendruomenei šiandien šiuo atžvilgiu turbūt labiau tiktų abejingumo ir homofobijos bendruomenės pavadinimas.

Žinoma, niekas neturi burtų lazdelės ar tebuklingo recepto, kaip likimo nuskriaustų žmonių širdyse įžiebtį meilę Dievui ir artimui. Tai padaryti tokiems žmonėms, be abejo, daug sunkiau. Pirmiausia reikia praktiškai, realiai jiems tą meilę parodyti, o už tai gavus akmenį, mokėti atleisti ir vėl prirėikus palaikyti.

Iš atminties išskyla Viktoro Hugo „Vargdienių“ pirmasis siužetas, kur susitinka tas nestandartinis vyskupas Mirielis ir devyniolika metų už pavogtą duonos kepalėlį ir tris bandymus pabėgti atkalėjęs katorgininkas Žanas Valžanas, ta „vargšė gyva būtybė“, kuri per katorgos laiką sužvėrėjo. Netikėtai vyskupo svetingumas iš pradžių buvo silpnėnis už katorgininko instinktą: Valžanas jį apvogė ir naktį dingo. Tačiau kai jis buvo sugautas su įkalčiais, vyskupas pareiškė žandarams, jog visus tuos daiktus yra jam padovanojęs. Ir tai nebuvo tik užtariantys ir išlaisvinantys žodžiai. Jis ir iš tiesų juos padovanojo, ir dar pridėjo. Šis vyskupo poelgis buvo katorgininko atgijimo ir prisikėlimo pradžia.

Nežinau, galbūt tokia istorija yra iš knygų, o ne iš realaus pasaulio, daugiau idealas, siekinys, o ne reali tikrovė. Žinau tik, kad negalime būti „buldozeriai“. Negalime savų vertinimo kriterijų taikyti likimo nuskriaustam žmogui, kurio gyvenimo patirtis kitokia negu mūsų. Turime priimti jį tokį, koks jis yra, nesiekdami jo pakeisti per vieną dieną, nes tokios pastangos iš anksto pasmerktos. Kad žmogus išmokytų duoti, jis pats pirmiau turi gauti. Ir dažniausiai gauti ne vieną ir ne du kartus. Bėda tik ta, jog esama ir tokių žmonių, kurie greitai prie to pripranta ir visai negalvoja atgyti ir prisikelti. Matyti žmogų, kuriam ištiesei pagalbos ranką, įžiliai tinginiaujantį ir visai nesiruošiantį lipti iš tos duobės, iš kurios labai norėjai padėti jam išsikapanoti, yra daug sunkiau, negu matyti jį toje duobėje visų apleistą ir niekam neįdomų.

Nelabai norėčiau sutikti su tuo, kad gyvenimas likimo nuskriaustiems „esti be ateities“. Žinoma,

jiems daug sunkiau, tačiau jų gyvenimas turi ateitį. Tik ši ateitis priklauso ne vien tik nuo aplinkybių, bet ir nuo jų pačių. Vienas buvęs mano bendrakursis seminarijoje, dabar jau kunigas, gimęs buvo paliktas prie šiukšlių konteinerio, o užaugo vaikų namuose. Ir šis kunigas yra tikrai ne iš tos „ufonautų“ kastos, tai be galo paprastas, jautrus, draugiškas ir puikus žmogus.

Prieš pora mėnesių teko susipažinti su kitu, tuose pačiuose vaikų namuose beveik tuo pat metu augusiu žmogumi, kurio mama mirė, kuomet jam buvo šešeri. Tuo metu, kai susipažinome, jis buvo „duobėje“: neturėjo nei pastogės, nei darbo. Jam buvo sudarytos puikiausios sąlygos lipti iš tos „duobės“ – visa, kas būtinausia žmogui, buvo, kaip sakoma, „padėta ant lėkštelės“. Tačiau dėl keisto išrankumo, aiškaus polinkio tinginiai ir gyventi iš kito kišenės tapo akivaizdu, jog jam labiausiai yra priimtina likti toje „duobėje“, laukiant kol kas nors geresnio vėl savaime nukris iš dangaus.

Galilestingumui reikia išminties. Bet ji, kaip žinia, yra patirties duktė. Neseniai vienas žmogus ryte paprašė nupirkti jam valerijono lašų, atseit sergąs epilepsija ir jam būtina nusiraminti. Nupirkau, o jis užsivertė visą buteliuką ir – iki dugno. Nusiramino, žinoma, ne nuo valerijono, o nuo toje tinktūroje esančio alkoholio. Kitą kartą paprašytas jau pasiūlysiu nupirkti ne lašus, o tabletes. Panašių istorijų galėčiau pripasakoti visą aibę, o iš kitų jų išgirstu dar daugiau. Tačiau jeigu po tokių patirčių nustotume ieškoję ir atsiliepe, jei pasakytume: „Visi jie tokie“, tai būtų nuosprendis. Nuosprendis ir sau, ir kitiems, kuriems galbūt iš tiesų reikia pagalbos.

Atsakydamas į Jūsų klausimą „Ar tokiems žmonėms lengviau patekti į Dievo karalystę?“, manau, jog skurdas ir vargas yra galimybė, bet ne garantija. Ne tiek išorinės aplinkybės, kiek asmeninė žmogaus dispozicija nulemia jo likimą. Skurdas ir vargas gali žlugdyti, bet gali apvalyti ir užgrūdinti. Viskas priklauso nuo žmogaus.

Dažnai sutinkame žmonių, kurie ne-neigia Dievo egzistencijos, tačiau nepripažįsta bendruomeninių maldų bažnyčiose, atgailos per kunigą. Dalis jų meldžiasi vienuoje, tyloje ir tik savomis maldomis. Kiti yra veiklūs žmonės, puikūs tėvai, nuoširdūs su kaimynais, bendradarbiais, artimaisiais, iš tradicijos priėmę būtinausius Sakramentus, tačiau tuo jų tikėjimas ir baigiasi. Ar jiems yra vilties patekti į Dievo karalystę?

Kas dėl vietų Dangaus karalystėje, tai šito gal geriau reikėtų paklausti „tikėjimo žodžio“ atstovų ar „Jahovos liudytojų“. Jie paprastai šioje srityje gerai nusimano – kas, kur ir kada. Jei rimtai, tai manau, jog Ten tikrai bus nemažai tokių, kurie, nors ir nepažindami Dievo taip, kaip mes Jį pažįstam, kaip Jūs sakot „yra veiklūs žmonės, puikūs tėvai, nuoširdūs su kaimynais ir artimaisiais“. Ir galbūt ne mažiau tokių, kurie kasdien šaukia: „Viešpatie, Viešpatie!“ galės jiems dėl vienokių ar kitokių priežasčių tik pavydėti. „Ateis daugybė iš Rytų ir Vakarų ir susės prie Dievo karalystės stalo, o karalystės vaikai bus išmesti laukan,“ – įspėjo Viešpatys.

Žinoma, blaivus ir gilus tikėjimas su visomis individualiomis ir bendruomeninėmis apraiškomis ir galimybėmis, be abejo, yra didžiulis gėris ir dovana. Tačiau Ten pateks tik tie, „kurie vykdo dangiškojo Tėvo valią“. „Kurie darė gera, prisikels gyventi, kurie darė bloga, prisikels stoti į teismą“. Tiesa tik ta, kad norint tapti ir išlikti tikru žmogumi, nepakanka tik asmeninės patirties ir savojo proto: reikalinga atgamtinė šviesa ir malonė. Bažnyčia štai jau du tūkstančius metų, nors ir su žmogiškais pasitaikančiomis klaidomis, šią šviesą ir malonę neša į pasaulį. Tad vargu ar išmintinga būtų atgręžti nugarą ir užsidaryti tik savame kiaušte.

Be abejonės, jokiais ritualiniais veiksmais, atliktais *pro forma*, tik dėl mados, mes nekuriame jokios Dievo Karalystės. Bažnyčia moko, jog sakramentai veikia *ex opere operato*, t. y. pačiu veiksmo atlikimu. Tačiau tai nėra kokia nors baltoji magija. Nemažiau svarbu čia yra sakramentą priimančio dispozicija. Todėl mes matome, kiek yra švenčančių sakramentus ir kiek realiai gyvenančių pagal Dievo karalystės dėsnius ir principus.

Mano galva, kunigai šiandien turi stengtis, kad sakramentų profanacijos periodas kuo greičiau baigtųsi. Bažnyčios kanonų teisė, pavyzdžiui, aiškiai nurodo atsakyti krikštą tuo atveju, jeigu krikštatai yra parinkti atsitiktinai ir akivaizdžiai nesupranta tikėjimo tiesių. Taip pat daug rimčiau turi būti žiūrima ir į pasirengimą Pirmajai Komunijai bei Sutvirtinimui.

Atgailos sakramento šventimas išties išgyvena giliausią krizę visoje Bažnyčioje. Šio sakramento ortopraktika (teisingas įgyvendinimas), šalia celibato, santuokos neišardomumo, yra vienas opiausių klausimų, kuriuos mums iškėlė laikmetis. Pasigirsta vis daugiau balsų, raginančių imtis reformos. Neabejoju, jog šis sakramentas išliks, tačiau galbūt

kiek kitokia išraiška. Kunigo, kaip tarpininko, vaidmuo yra aktualus objektyviosios moralės, t. y. Bažnyčios moralinio mokymo, pažinimo prasme. Be šio pažinimo žmogus dažnai susikuria savo subjektyvią moralę, vadinamąją „klaidingą sąžinę“.

Galbūt ateityje bus sudaryta kokia nors alternatyvi sakramentinio susitaikinimo galimybė ir be kunigo tarpininkavimo, nežinau. Akivaizdu tik, jog ir šiandien mes galime nemažai nuveikti ta linkme, kad žmogus, atėjęs susitaikyti su Viešpačiu, ieškantis nusiramino ir patarimo, nesijausių kaip koks avinas, stumdomas prie klausyklos. Tam reikalingas ir atskiras išpažinčių klausymo laikas (jokiu būdu ne per šv. Mišias), ir atskiros atgailos koplyčios, kurias įrengti bažnyčioje dažnai reikia tik geros valios.

Šiandien daugelis yra linkę į individualizmą, pernelyg didelį savęs sureikšminimą ir autoriteto kritiką. Mūsų atsakymas turi būti ne teismas ir principai, o supratimas ir pasiaukojimas, ne reikalavimai ir nurodinėjimai, o atsiliepimas ir pritraukimas. Turime, kaip sako apaštalas Paulius, „būti pasirengę atsiliepti kiekvienam besidominčiam apie mumyse gyvenančią Viltį“. Čia būtinai reikia atkreipti dėmesį į liturgiją ir homiliją. Liturgija ir homilija turi būti atliekama taip, kad žmogus, išėjęs iš bažnyčios, nesijausių veltui sugaišęs laiką.

Ką galėtumėte palinkėti mūsų parapijos žmonėms, laikraščio skaitytojams?

Linkėti galima daug ir visko. Dažniausiai įprasta linkėti laimės, sveikatos ir pinigų. Bet retai kas tepalinki to, ko mums linki Kristus: *Ieškokite Dievo karalystės, o visa kita bus jums pridėta. Stenkitės būti tobuli, kaip ir jūsų dangiškas Tėvas yra tobulas. Taip tešviečia ir jūsų šviesa žmonių aki-vaizdoje, kad jie, matydami gerus jūsų darbus, šlovintų jūsų Tėvą danguje. Tėve, aš noriu, kad Tavo man pavestieji būtų su manimi ten, kur ir aš... Linkiu, kad evangeliniai palinkėjimai ir mūsų Viešpaties troškimas matyti mus, esančius drauge su juo, būtų ir mūsų bendruomenės narių svarbiausias rūpestis ir uždavinys gyvenime.*

Šiandien, kaip ir tuomet, mes neišvengiamai turime pasirinkti – ar būsime tik pašaliniai stebėtojai, retkarčiais aplankantys bažnyčią, ar įsijungsimė į šventosios Dvasios, atnaujinančios Žemės ir Bažnyčios veidą, veikimą.

*Kunigą Saulių Pavalkį kalbino
Birutė Vasylienė*

Parapijos gyvenimo atspindžiai

PIETŲ KORĖJOS BANKO AUKA MŪSŲ PAMINKLINEI BAŽNYČIAI

Spalio 6 d. Paminklinėje Prisiikėlimo bažnyčioje Pietų Korėjos banko Dallant Bank Inc. prezidentas p. Duck-su Kang perdavė Kauno m. dekanui bei parapijos klebonui kunigui Vytautui Grigaravičiui oficialų laišką, kuriuo pranešama apie šio investicinio banko skirtą 10 tūkst. JAV dolerių (apie 28 tūkst. litų) auką šventovės atstatymui.

P. Duck-su Kango teigimu, jam „tenka didelė garbė perduoti šią paramą Prisiikėlimo bažnyčiai, kuri yra simbolis visų Lietuvos piliečių viltingos ateities. Pietų Korėja, išgyvenusi panašią prievartinę okupacijos istoriją, suvokia bei užjaučia Lietuvos kančias ir negandas, tekusių iškeisti sovietų okupacijos metais,“ – sakoma prezidento laiške. Duck-su Kango padėkojo ir LR Seimo tarpparlamentinės grupės ryšiams su Pietų Korėja pirmininkei Rasai Juknevičienei, kuri, pasak banko prezidento, „suteikė mums galimybę įsitraukti į Lietuvos ateities kūrimą“. Cereemonijoje dalyvavusius Kauno m. merą A. Garbaravičių bei parlamentarę R. Juknevičienę p. D. Kango patikino „padarysias viską, kad testūs jų ištikimos partnerystės ryšiai tiek su Kauno mies-

tu, tiek ir su Lietuvos Respublikos valdžia“.

Kun. V. Grigaravičius padėkojo ponui D. Kangui už paramą, kuri, pasak kunigo, „yra ženklas Jūsų didelės širdies ir tikėjimo, taip pat ir meilės mūsų Tėvynei išraiška“. Įteikęs padėkos raštą kun. V. Grigaravičius pabrėžė, kad tai pirmas kartas, kai Tautos šventovei aukoja oficialūs užsienio asmenys. Po to klebonas banko prezidentui bei jį lydėjusiai delegacijai trumpai papasakojo šventovės istoriją. aprodė bažnyčią ir jau baigtą remontuoti stogo terasą.

*Parengta pagal Dariaus Chmieliausko,
Kauno arkivyskupijos atstovo spaudai,
internetinį straipsnį*

SUTVIRTINIMO SAKRAMENTO TEIKIMO IŠKILMĖS MŪSŲ PARAPIJOJE

Spalio devintąją Kauno arkivyskupas S. Tamkevičius suteikė Sutvirtinimo sakramentą apie 60 mūsų parapijos jaunuolių.

Sutvirtinimo sakramentas - tai šv. Dvasios atsiuntimas. Ją atsiunčia Jėzus Kristus. Šv. Dvasia ateina į žmogaus širdį, pagausina Krikšto metu įgytą malonę ir suteikia jam septynias dovanas: išminties, supratimo, žinojimo, tvirtumo, patarimo, maldingumo ir Dievo baimės dovanas. Priimdami Sutvirtinimo sakramentą, jaunuoliai atnaujina Krikšto įžadus ir šv. Dvasia suteikia jiems naujų jėgų.

Pasiruošimas priimti Sutvirtinimo sakramentą prasidėjo rugsėjo penktą dieną. Sekmadieniais mes rinkdavomės 12 valandą į šv. Mišias, po kurių vyko pamokos. Mokytoja s. Irena Romaškaitė ir klierikai Andrius bei Mindaugas mokė Katekizmo, pasakojo apie Sutvirtinimo sakramentą, ragino at-

siverti malonėms, kurias mums teikia Dievas. Savo globėjais pasirinkome šventuosius. Spalio 7 dieną vakare dalyvavome šv. Mišiose, visi kartu ėjome išpažinties ir priėmėme Švč. Sakramentą. Po šv. Mišių klebonas V. Grigaravičius egzaminavo, ar gerai pasiruošėme. Šeštadienį, spalio devintąją, mūsų parapijoje buvo šv. Dvasios atsiuntimo šventė. Visi su Sutvirtinimo tėvais dalyvavome labai gražioje ir iškilmingoje šv. Mišiose, kurių metu arkivyskupas suteikė Sutvirtinimo sakramentą.

Sutvirtinimo sakramentas - tai lyg neįtikėtinas įvykis, tačiau jis tikras. Šv. Dvasia išpaudžia neišdildomą žymę, ugdo charakterį ir suteikia tvirtumo, jei žmogus būna atviras šioms malonėms. Ačiū Dievui už šią dovaną ir visiems žmonėms, kurie padėjo pasiruošti ir priimti Sutvirtinimo sakramentą.

Sutvirtinimo sakramentą priėmė jaunuoliai

Mūsų svečiai

“ŪLOS” AMSAMBLIO IR RASOS JUKNEVIČIENĖS DOVANOTA ŠVENTĖ

Š. m. rugsėjo 26 d. mūsų parapijoje 11 val. šv. Mišių metu kartu su Prisikėlimo bažnyčios chorų giesmes giedojo etnomuzikos ansamblis „Ūla“ iš Vilniaus.

Po šv. Mišių šventoriuje gausiai susirinkę tikintieji klausėsi svečių atliekamų liaudies ir tremtinių dainų, kartu šoko, dalijosi prisiminimais. Susirinkusius pasveikino Lietuvos Seimo narė Rasa Juknevičienė, kurios iniciatyva buvo surengta ši šventė. Vėliau svečiai pakilo į Atstatomosios Paminklinės bažnyčios terasą, kur grožėjosi Kauno vaizdais.

DVIRAČIAIS PO EUROPA

Š. m. spalio 17 d., sekmadienį, po Sumos, prie tradicinio arbatos puodelio gydytojas Valentinas Kabašinskas dalijosi išspūdžiais iš Taikos žygio dviračiais. Išspūdingą pasakojimą pagyvino nuotraukos bei skaidrės.

Kelionė, prasidėjusi minant pedalus per sniegą šiauriniame Europos taške - Norvegijoje, tęsėsi žemyn į pietus - iki pat karštosios Graikijos. Valentinas dalyvavo pirmojoje žygio atkarpoje, kuri baigėsi prie Lietuvos sienos. Įvairių tautybių 11 žmonių grupė, vadovaujama seno kelionių „vilko“, 2000 metais dviračiais apvažiavusio visą pasaulį, savo žygį pradėjo gegužės 7 dieną, kai saulė šiaurėje nepradingsta už horizonto, o pasiekusi žemiausią dangaus skliauto tašką, vėl neskubėdama kyla aukštyn. Keliauninkus žavėjo atšiaurios gamtos vaizdai, begaliniai toliai, didžiuliai miškai, daugybė ežerų, medinės bažnytėlės. Ypač

didelį išpūdį paliko didžiausia pasaulyje medinė bažnyčia, kurioje telpa 3000 žmonių. Dori ir darbštūs to krašto žmonės, anot Valentino, keliaudamas nepajunti jokios įtampos ir nesaugumo. Pirmieji šių dienų Lietuvai būdingi netvarkos požymiai pasirodo tik pasiekus Estiją, kur kaimuose riogso senos sovietinės technikos laužai ir sunykusios fermos. Latvijoje maršrutas tęsėsi palei Gaujos upę. Statūs ir aukšti krantai iš smiltainio nepaliko abejingo nei vieno keliautojo.

Kiekvienoje šalyje žygio dalyviai palikdavo baltus stulpus su užrašu tos šalies kalba: „Tebūnie taika visame pasaulyje“. Tokie stulpai pastatyti ir Lietuvoje – Kryžių kalne ir Petrašiūnų kryžių kalnelyje.

Greitai ir nepastebimai prabėgo laikas klausantis keliautojo išpūdžių. Tokie susitikimai dar labiau suartina bendruomenę.

Parapijietis Vitas Šergalis

MŪSŲ BENDRUOMENĖS VEIKLA SPALIO MĖNESI

- Spalio 1 d. Carito organizacijos nariai lankė daugiavaikes šeimas, ligonius bei invalidus.
- Spalio 1 d. Vaikų dienos centro seserys dalyvavo konferencijoje „Šv. Mišių su vaikais liturginiai ypatumai ir jų pastoracinė svarba“.
- Spalį vyko šie sekmadieniniai pokalbiai su parapijiečiais prie arbatos puodelio:
- * 3 d. tikybos mokytoja metodininkė A. Krunglevičiūtė vedė pokalbį tema „Kai kurie liturgijos ypatumai jaunimo Šv. Mišiose“.
- * 10 d. tikybos mokytoja V. Juodpusienė pakvietė parapijiečius į pokalbį tema „Malda“
- * 17 d. gydytojas V. Kabašinskas dalijosi išspūdžiais iš Taikos žygio dviračiais po Europą.
- * 24 d. tikybos mokytoja V. Tamošauskytė pasiūlė pokalbį „Tikėjimo ir gyvenimo santykis“.
- * 31 d. tikybos mokytojas T. Žemaitis vedė pokalbį „Vėlinės ir Visų Šventųjų diena“.
- Spalio 5 d. posėdžiavo Sinodo nariai.
- Spalio 5, 12, 19 ir 26 d. sesuo I. Ramoškaitė parapijiečiams vedė dvasinius pokalbius bibliotekoje.
- Spalio 6, 13, 20 ir 27 d. vyko Atstatymo tarybos posėdžiai.
- Spalio 7 d. įvyko tikybos mokytojų susirinkimas.
- Spalio 9 d. programos „Atgaivink“ dalyviai dalyvavo maldos vigilijoje.
- Spalio 9 d. arkivyskupas Tamkevičius teikė parapijiečiams Sutvirtinimo sakramentą.
- Spalio 10 dieną vaikai pradėti rengti Pirmajai Komunijai.
- Spalio 25 d. choristai, vadovaujami vad. D. Beinorytės, rengėsi Atstatomosios Prisikėlimo bažnyčios šventinimui.
- Spalio 31 d. vyko „Gyvojo rožinio“ kalbėtojų susirinkimas.

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu (Aukštaičių 4, Kaunas), nurodant laikraščiu „Prisikėlimas“. Tel. (8-37) 200883
El.paštas: prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: <http://kaunas.lcn.lt/parapijosprisikelimas>

Vyr. Redaktorius parapijos klebonas - dekanas kun. Vytautas Grigaravičius; Giedrius Kalninis, Aušrelė Krunglevičiūtė, Birutė Vasylienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis